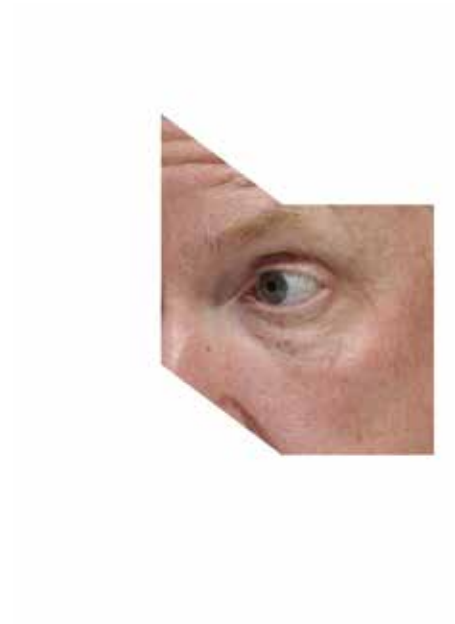

zpravodaj
JH88
10_08_18

sobota 11. 8. 2018 – hlavní program

15:00 a 18:30 Jiráskovo divadlo 140'

Dobřichovická divadelní společnost Dobřichovice –
Peklo v hotelu Westminster

18:15 Sál Josefa Čapka 140'

Divadelní spolek Lázně Toušeň – **Mort**

16:15 a 19:00 Sokolovna 85'

VODVAS (Volyňské divadelní studio) – **Ať žijou
Hoštice**

15:00 Myšárna 60'

Martin Hak – **Sedm synů**

21:30 náměstí Čs. armády

Slavnostní zakončení

sobota 11. 8. 2018 – doprovodný program

15:00 park A. Jiráska 60'

Pískomil se vrací – dovádívý koncert pro rodiny
s dětmi

17:00 park A. Jiráska

koncert **The Acoustics**, Nové Město n. Metují (The
Beatles revival)

18:30 park A. Jiráska

taneční vystoupení skupin orientálních tanců
SAHAR

21:30 náměstí Čs. armády

**Slavnostní zakončení 88. Jiráskova Hronova +
ohňostro**

Recenze Kuřačky a spasitelky

Nesnesitelně dlouhá anekdota aneb Ztraceno v provedení

Divadelní soubor Divadla EXIL z Pardubic se na letošním ročníku Jiráskova Hronova představil s inscenací hry Anny Saavedry Kuřačky a spasitelky.

Tato velmi správně anoncovaná hořká komedie o čtveřici sourozenců, která po smrti svého otce hledá svoje místo ve světě, je volně motivicky inspirována hrou A. P. Čechova Tři sestry.

Záměrně píše volně inspirována, protože si zcela nemyslím, že by byla opravdu její variací a už vůbec ne nějakou paralelou. Shodují se zde jména některých postav, někdy dané okolnosti a tu a tam motivace postav. Paralelu spatřuji spíše ve vztahu k současným tématům, které se ve hře objevují a jsou mimo inspiračním zdrojem geniálního díla Čechova.

Inscenace, vedená režisérem Špinerem převážně herecky než dramaturgicko-režijně v rámci koncepce, je pro herce a herečky souboru sice komfortní, ale zároveň také těžce zranitelná. A to se ukázalo v plné nahotě jejím čtvrtetním provedením. Inscenace postavená převážně na momentálním hereckém výkonu v jednotlivých postavách, a nikoliv v jasně nadefinovaných situacích postav, ve kterých se průběžně nacházejí, vede ke kvalitativnímu výkyvu

v řádu desítek procent.

Nezahraje-li herec situaci s patřičnou nadsázkou, tak tam prostě nebude, protože tato hyperbola není automaticky nastavena výstavbou situace. Pokud herec nemá dar práce s kontrapunktem, nedostane se nám překvapivého řešení či vypointování situace. Tato neúprosná přímá úměra dostala představení výše zmíněné inscenace, jistě kvalitní předlohy, do situace, že když se v této inscenaci „vykouří“ herec, tak ji už prostě a zároveň také logicky nic „nespasí“.

Důsledná práce s motivy v situaci je u této hry přímo bazální nutností. Přes ni se pracuje se žánrem, který je důležitou proměnnou a mnohdy klíčem k vyložení situace i tématu celé hry. Jak na to?! Silnějším režijním uchopením situačním v kombinaci s detailní hereckou prací, ale nikoliv v řádu realisticko-psychologického módu či naopak přehnaném karikování a zploštění postav. Vše je otázkou míry! Inscenace nemůže trpět tím, že se její kvalita v provedení bude řídit pouze tím, zda bude ten den zrovna herecky „podehraná“, „přepálená“ nebo zrovna „tak akorát“. Po mém druhém zhlédnutí se obávám, že tomu tak u této pardubické inscenace nesporně je!

Jaromír Hruška

Evropané se rádi trápí dramaty, a

Do Hronova přijel z dalekého Texasu jen na pár dní, ale o to intenzivněji festival prožívá. Tím je Hronovský festival, organizátorem festivalů, ale také jedním z nejvyšších představitelů

Jste ředitelem a taky režisérem Community Theatre v texaském Midlandu. Jak jste se dostal ke spolupráci s AITA/IATA?

Divadlo, které vedu v Texasu, se ve své historii vždycky podílelo na mnoha aktivitách, nejen národních, ale i mezinárodních. Jeho zakladatel Art Cole byl kdysi prezident AITA, věřil v amatérské divadlo, a tudíž vozil představení našeho divadla na mnohá místa, včetně největšího festivalu amatérského divadla v Monaku. A já se svým způsobem cítím jako pokračovatel jeho práce. Před mnoha lety jsem byl pozván, abych se účastnil mezinárodního festivalu, protože my sami jsme v USA festivaly organizovali. Bylo pro mě tedy zajímavé podívat se, jak to dělají jinde, setkat se s lidmi, kteří pracují v oblasti amatérského divadla a nabrat kontakty. Pomáhali jsme s organizací mezinárodního festivalu v roce 2006, a tak jsem znal všechny členy výboru AITA. Ti mě o několik let později požádali, abych se ujal vedení, abych kandidoval do rady, a byl jsem zvolen. A před třemi lety jsem dokonce zvolen viceprezidentem. Pravidla určují tříleté funkční období, takže teď mám před sebou ještě rok. A je na mně, abych se rozhodl, zda budu znovu kandidovat, nebo se pustím do něčeho jiného. Přiznám se, že je pro mě velmi zajímavé nejen spolupracovat s jednotlivými festivaly, jako je třeba Hronov, ale zajímá mě i práce v samotné organizaci AITA/IATA. Dozvim se spoustu podnětných informací o tom, jak se v jednotlivých zemích takové festivaly organizují.

To tedy znamená, že hodně cestujete...

V červnu jsem byl na dětském festivalu v Lingenu v Německu, kde jsme měli také setkání rady AITA/IATA. Moje druhá letošní návštěva v Evropě je Hronov. Loni jsem byl zas na velkém festivalu v Monaku. Tam jezdím častěji, byl jsem tam už čtyřikrát od začátku do konce. Takže jsem viděl všechno, což byla velmi dobrá zkušenost. Hráli tam mimo jiné také Krále Ubu z Islandu, který byl k vidění i zde.

Prý jste byl jedním z těch, kdo se zasadil o mezinárodní ocenění hronovského festivalu jako jednoho z nejstarších festivalů amatérského divadla na světě.

Je fascinující sledovat, jak dlouho bez přerušení tenhle festival funguje. Včera jsem byl na obědě s pánem, který žije v Praze, ale jezdí do Hronova na festival pravidelně už snad šestnáct let nebo déle. Mluvil o tom, jak ho baví sledovat představení, ale že sem jezdí hlavně kvůli setkávání s lidmi, s celými rodinami amatérských divadelníků. Na to v USA slyšíme. Líbí se mi, že se divadlu věnuje více generací jedné rodiny, láska k amatérské-

mu divadlu se předává dál. Vytváří se tak nová rodinná společenství, kde mají všichni stejný zájem a vášeň. Kamarádi, kontakty – to udržuje lidi, aby byli stále aktivní, zajímali se o amatérské divadlo průběžně, účastnili se kvasu amatérského divadla. Těší mě, že to tady v Hronově přirozeně funguje.

Přeskočme teď k vám osobně a k divadlu, které vedete. Nejprve mi řekněte, jak jste se k divadlu dostal. Dočetla jsme se na internetu, že jste studoval zvláštní kombinaci matematika a drama.

Je dobře, že jste tohle připomněla. Žiju sice se ženou a synem v Texasu, ale do školy jsme chodili v Ohio, a často se tam vracíme. Nejprve jsem studoval na Wittenbergské univerzitě, pojmenované podle známého Evropana. Je to ve Springfieldu v Ohio. Tam jsem začal studovat matematiku, ale v průběhu studia jsem zjistil, že bych se raději věnoval divadlu. Ovšem v té době už jsem měl téměř dokončena studia matematiky a bylo mi líto to nechat jen tak. A teď, když řídím velké divadlo, tak se mi to hodí. Protože funkce ředitele a režiséra vyžaduje střídavě pracovat pravou i levou hemisférou. No, a další studie v oboru dramatu jsem absolvoval na Bowling Green State University.

Jak dlouho jste už ve funkci ředitele divadla?

Divadlo, které vedu, vzniklo v roce 1946. V podstatě začalo fungovat po druhé světové válce. Zakladatelem byl Art Cole, který bojoval ve válce a když se vrátil, rozhodl se založit divadlo a taky organizaci, která by amatérská divadla zastřešovala. Ne že by předtím nic takového neexistovalo, ale nebylo to nijak systematické, neměla jednotné zastřešení. A vidíte, v roce 2020 bude organizace slavit 75. výročí. V průběhu 75 let se tu vystřídali tři vedoucí pracovníci. Cole tady byl 35 let, můj předchůdce 20 let a já taky 20 let.

Vaše Mindland Community Theater má prý tři scény?

Ano. V hlavní budově jsou dvě scény, ta větší je pojmenována po zakladateli divadla Artu Coleovi a má 445 míst. Je to tradiční kukátkové divadlo. Druhá scéna je menší, jedná se o variabilní black box se 150 místy. A do třetice máme v centru města ještě jeden prostor, je to

e Američané chtějí hlavně zábavu

m Jebesen patří k divadelním nadšencům. Má několik profesí, je ředitelem divadla, režisérem mezinárodní organizace AITA/IATA. Takže námětů k povídání bylo dost a dost.

bývalé kino, přestavěné na divadelní sál. Bylo postaveno v roce 1929 – a tady jsem našel určitou spřízněnost s Hronovem, když jsem zjistil, že zdejší divadlo vzniklo v roce 1928. Je tam stolová úprava, kde si můžete dát jídlo a pít, a program je většinou zábavný.

Jaké programy divákům nabízíte?

Na rozdíl od Evropy, kde je kladen větší důraz na činohru, Američané milují muzikály a činohru tady téměř nenajdete. Sezónu vždycky zahajujeme a uzavíráme muzikálem, a tyhle dvě show vždycky režíruju já. Mám možnost režirovat ještě třetí titul, takže jsem si letos kromě muzikálu vybral jednu činohru – komedii. Američané na rozdíl od Evropanů, kteří se rádi trápí různými dramaty, chtějí hlavně zábavu. Chtějí prostě uniknout z každodenního života, zbavit se na chvíli starostí, bavit se. Takže nejoblíbenější žánry jsou muzikál, komedie a divadlo pro děti.

Máte ve vašem divadle specialitu – hrajete zde tzv. mummers (pantomima s maskami).

Ano, máme tzv. summer mummers, což jsou nejoblíbenější představení. Struktura je velmi jednoduchá, je tam hrdina, který něco vlastní, zlosyn, který mu to ukradne, a nakonec dobro zvítězí nad zlem. Lidi to ohromně baví, prožívají to. Souvisí to s pitím piva a popcornem, který lidé hází na zlosyny a taky na sebe navzájem. Takže spíše než regulérní představení je to jakási slavnost, happening. Není to o tom, že by člověk tiše seděl v hledišti a sledoval, ale aktivně se účastní a užívá si to. Musím říci, že mummers nám hodně pomáhají i finančně, za každý investovaný dolar získáme ze vstupného tři.

Když jsme u toho, jak jste financováni?

Midland má štěstí. V Texasu je hodně rozvinutý ropný průmysl, takže tady lidi mají docela dost peněz, a jsou vstřícní vůči podpoře neziskových organizací. Vzhledem k tomu, že větší města jako Houston nebo Dallas jsou hodně vzdálená, nechce se jim za zábavou jezdit daleko a chtějí nějakou lokální. Díky tomu máme velmi pěkný symfonický orchestr, velmi pěkné muzeum a taky velmi pěkné divadlo. Podpora od soukromých sponzorů je trvalá, protože lidé mají zájem tyto instituce ve městě udržet. A také nás podporují různé firmy a podniky, kterým stačí, když jsou uvedeny na plakátě

jako sponzoři. Od státu nedostáváme nic nebo skoro nic.

Máte v rámci vaší instituce také nějaké vzdělávací aktivity?

Máme velký edukativní program, je to velká součást naší činnosti. Kurzy jsou celoroční. Po pravdě, právě to mě zaujalo, když jsem do divadla poprvé přišel. Začínáme s dětmi od tří let, a končíme středoškoláky. Ti nejstarší k nám chodí v rámci místního středoškolského kulturně vzdělávacího programu. Kromě mě se na organizaci tohoto programu podílejí další dva lektori na plný úvazek. Máme mimo jiné Pickwick Players, kteří dělají tři inscenace ročně a jezdí s nimi po světě, například do Thajska, na Nový Zéland, do Velké Británie atd. Členové této skupiny pak předávají zkušenosti těm dalším.

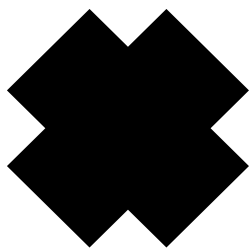
Můžete mi říci něco o struktuře amatérského divadla v USA?

Jsme velmi rádi, že máme velkou národní organizaci, American Association of Community Theaters (AACT), a právě v Texasu má silnou základnu. Organizujeme každé dva roky národní přehlídku, a funguje to podobně několikastupňově jako u vás. Lidé nejprve soutěží ve svém státě, potom v oblasti, a vítěz postupuje na soutěžní národní přehlídku. Ta se pořádá pokaždé někde jinde. Příští léto bude v Gettysburgu v Pensylvánii. A národní asociace pomáhá tyto festivaly organizovat. Samozřejmě, každý stát to má jinak, takže někde je struktura velmi vyspělá, a jinde snad ani nevědí, že něco takového existuje. V Texasu, díky tomu, že se jedná o velký a bohatý stát, máme velkou organizaci a právě u nás se pořádají společná zasedání AACT. Jedna z mých zaměstnankyň je ředitelkou této národní texaské organizace a naše divadlo je se zdejší asociací hodně propojeno.

Kolik amatérských souborů AACT sdružuje?

Je to odhadem 7000 komunitních amatérských divadel, v hodně široké škále. Od těch nejmenších, která hrají třeba jednou ročně, nemají vlastní budovu ani stále pracovníky nebo prostředky na provoz, až po největší divadelní spolky, které mají svou budovu, třeba i několik scén, a spoustu lidí, kteří se divadlem zabývají. Mezitím je široká škála různě velkých spolků a divadel. AACT se snaží je všechny reprezentovat a pomáhat jim s jejich prací.

Jana Soprová

Chystáme se na čtrnáct dní na Ukrajinu

Rozhovor s režisérem představení War in progress Šimonem Stiburkem

Předpokládám, že se jedná o autorskou záležitost. Proč jste si zvolili právě téma války na Ukrajině?

Vlastně jsem na tomto představení začal pracovat s úplně jinými lidmi. Už před třemi roky. Fascinovalo nás tehdy, že války byly plné noviny. Asi tři měsíce a pak se o tom tématu úplně přestalo mluvit. Po půl roce už nikdo nevěděl, že válečný konflikt stále probíhá. To byl pro nás prvotní impuls, proč se tomu začít věnovat a proč se o tom snažit mluvit.

Nakolik je představení ustálený tvar a nakolik se v něm improvizuje?

Naprostá většina textu je ve scénáři. Výjimku tvoří dvě scény, které jsou záměrně improvizované. Spíš si však dáváme hodně záležet na tom, že jde o progresivní tvar, který se neustále mění. S každým představením přidáváme či ubíráme scény. A k tomu patří i to, že to herečky nikdy nemají zcela zafixované.

Ale je to záměr...

Rozhodně se jedná o koncept. V současné době diskutujeme o tom, zda se příběh odehrává na podzim nebo v zimě a zda se máme fixovat v nějakém útvaru a uzavřít jej. To, co jsme hráli na Hronově, je zhruba třetina materiálu, který jsme zatím vyrobili. Máme však ambici se vyrovnat i s dalšími tématy. Pojedeme například zanedlouho na čtrnáct dní na Ukrajinu, kde chceme nasbírat další materiál, na vše se podívat z nového úhlu pohledu a opět to posunout dál.

Jde tedy vlastně o dokument?

Říkáme, že je to experimentální loutkový dokument. Pro nás to ale vlastně není ani tak dokument o válce na Ukrajině, jako dokument o našem hledání, jak porozumět válce na Ukrajině a jak o ní mluvit. Což mi na tomto projektu nakonec přijde nejzajímavější.

Stále mě překvapuje, že mnoho představení na letošním Jiráskově Hronovu má politický podtext či jsou rovnou neskrývaně politická. Proč tomu tak podle tebe je?

Pokud jde o naše představení, tak mám pocit, že to z velké míry vychází ze mě samotného. Když už divadlo dělám, mám potřebu je dělat o tématech, která jsou pro mne společensky a politicky důležitá. Pokud mohu někoho provokovat, někoho informovat, či jej rovnou posunout dál a změnit jeho pohled na něco, tak se o to budu pokoušet. Rozhodně mám pocit, že naše publikum na podobná představení zvědavé je. Že se nejedná o úplný úlet. Že existuje společenská poptávka po podobných tématech. Zdá se mi, že jsme generace, která nemá potřebu se uzavírat do hezkých estetizovaných věcí, které jsou ve svém důsledku samoučelné. Máme ambici svět okolo sebe měnit, anebo mu alespoň porozumět.

Jak s tvým názorem souzní herečky?

Velmi mnoho o tom diskutujeme. Ve skutečnosti to není tak, že bych celý scénář napsal já. Jde o hodně kolektivní tvorbu. Hodně nápadů mi holky zamítnou. Přicházíme na zkoušku s tématem a představení vzniká na základě různých improvizací. Postupně se fixuje to, co se nakonec bude říkat. Většina scén vznikla na zkouškách. Máme samozřejmě na věc každý poněkud odlišný náhled a někdy je trošku boj všechno skloubit. To však je to, co mi přijde na naší tvorbě zajímavé.

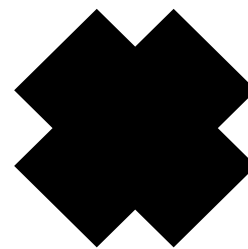
Jste pacifisté?

I o tom jsem napsal jednu scénu. Je to velmi složité říct. Do jisté míry ano. Ne však absolutně. A například Stefi pacifistka rozhodně není. Její otec je americký voják, mariňák. Má na to úplně jiný pohled. A naopak Natálka pacifista je a do války by nikdy nešla.

Honza Švácha

oči otevírající
Rusáci
válka
působivé experiment
Ukrajina fakenews
nevím smutek drsný cibule

Inscenace sugestivní, avšak s kolísavou kvalitou jednotlivých pasáží. Zatímco cynická linka funguje dobře, ta dokumentární veškerý potřebný (byť hořký) nadhled shodí a konec nevyzní vůbec šťastně. Je znát, že jde o projekt, na kterém se pořád pracuje. Každopádně má smysl a já si snahy členů souboru vážím.

Josef Václav Archibald, Habeš

Recenze

Mám na mozku... relikt hmyzu

Na úvod si dovoluji vzpomenout na doby, kdy se na Hronově sem tam objevovaly pokusy o politické divadlo - zpravidla však působily poněkud za vlasů přitaženě, komunálně, nebo šlo spíš o formu a obsah se vytrácel. Čest výjimkám. Sám pro sebe jsem si říkal, že bych dost rád dělal politické divadlo, jen kdybych věděl, jaký nový společenský koncept prosazovat, o čem vypovídat, aby toho už nebyly plné noviny, televize, internet. Aby to nebylo jen mlácení prázdné slámy. A na letošním Jiráskově Hronově sleduji tolik inscenací, které vycházejí z divadla politického, apelativního... Děje se to teď přirozeně a řada těchto představení se mně velmi dotýká. O co by bylo lepší, kdyby se nedotýkala...

Stejně je tomu s inscenačním tvarem [[WAR-IN-PROGRESS]] souboru Relikty hmyzu z Prahy. Rafinované intelektuální hrátky s textem a tématy hry klasika, které jsme tu od nich mohli vidět předloni (F.RACEK), vystřídala tematika války na Ukrajině.

V prostoru „Myšárny“ jsme mohli sledovat jakýsi multižánrový postmoderní kabaret, využívající interakci s diváky (každý jsme měli na jevišti vlastnoručně vyrobeného cibulového vojáčka, také jsme se aktivně účastnili jakoby televizního kvízu o znalostech reálií války na Ukrajině), vyprávění pohádky (o labutím jezeru, hnědých medvědech a černých labutích, napůl příbuzných s medvědy – pro mne v úvodu asi předčasný vrchol celého představení), loutkové divadlo (o zlém drakovi) snímané a promítané současně na plátno, projekce osobních výpovědí hereček, projekce dokumentárních materiálů (sestřelení malajsijského Boeingu a jeho vyšetřování), živý zpěv a promítání klipu písně („Válka je tak krásná a přepychová věc“), čtení z knihy o tom, co muže přitahuje na válce, a nevím co ještě, to vše rozehrávané hrou tří velmi disponovaných hereček.

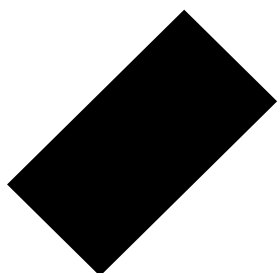
Co z toho mi však skutečně utkvělo, co se mně opravdu dotklo? Už jsem zmínil onu vynalézavou, krásně roztrojeně vyprávěnou a vypointovanou úvodní pohádku, na chvíli mi zatrnulo, když jsem sledoval letušky, které ze mne obvyklým ukazováním nouzových východů z letadla udělali jednoho z pasažérů, kteří zahynou, živé opékání psa špekáčka, některé osobní výpovědi. Zamrzelo mne očekávané a velmi banální likvidování našich cibulových vojáčků. Ono je v tom vlastně velmi mnoho dobrého materiálu, ale je s ním podle mne zacházeno poněkud nedůsledně. Něco se vždy nadějně začne, málokdy to vygraduje k jasné pointě. Jakoby stačilo jen téma, jen nápad...

Pro mne jako pedagoga herectví je až nesnesitelné povolené, poddimenzované tělové napětí, které se samozřejmě spojuje s nízkým vnitřním nasazením, které provází téměř celou hru hereček. (Jako by směřovalo spíš k onomu „frackování“, než nějaké apelativnosti.) A zůstává i kvůli tomu pocit, že vlastně nevím, co mi tím svým kabaretem chtěly slečny (a celý tvůrčí tým) říct, k čemu mne pohnout. Myšlenka, že odsud z dálky nemůžeme vlastně o válce nic skutečného vědět je nesevřena, ale nestala se mi jasně pocítilným tématem celé inscenace. Škoda, protože v moci souboru ta důslednější práce je.

Takže „bylo to milé, talentované, ale...“

Na závěr: péče, s jakou je inscenace vybudována a vnitřní nasazení, s jakým byla hrána, se vždy odráží v závěrečné klaněčce. Vždy mne zabolí, když atmosféra závěru představení je „zaříznuta“ něčím, co s ní nemá pranic společného. V hercích by měla trochu doznít. Nestalo se.

Aleš Bergman

Děti nejsou hloupé

Rozhovor s režisérem inscenace Ezopovo zvířectvo Jáchymem Kučerou

Chtěl bys být zvířetem?

Chtěl. Určitě.

A kterým?

Pokaždé jiným. Líbilo by se mi přeskakovat mezi zvířaty ze dne na den. Vyzkoušet si, jaké to je. Být ryba ve vodě, umět létat, být silný jak medvěd. Vyzkoušet si zimní spánek...

Jak vznikla tahle inscenace?

Řekli jsme si, že chceme udělat nějakou variaci na Ezopovy bajky – jako pohybové divadlo. Ještě s druhou režisérkou, Lýdií Šafářovou, jsme se sešli, řekli si, jaké texty vybereme a pak šli za herci a začali jsme zkoušet. Celé to bylo o tom, že jsme fixovali nápady, které vznikaly z improvizace. Ty jsme zafixovali a vznikl z toho nějaký tvar.

Takže bajky, které používáte, jsou vybrané vámi, ne herci?

Ano.

Na jakém principu funguje Divadélko U Zvonu?

Já jsem externí režisér. Jinak funguje větší soubor, ze kterého jsme si s Lýdií vytáhli tři herce a začali s nimi pracovat. Divadlo chtělo něco malého, pro děti a výjezdového. Takže nám přišlo vhod pohybové divadlo, ve kterém můžeme pracovat s prázdným prostorem, jednoduchou scénografií.

Věnuje se Divadélko i jiným žánrům, než je divadlo pro děti?

Dělá především právě to. Občas vznikne iniciativa udělat i něco pro dospělé. Já už s nimi tedy dlouho pořádně nespolečně pracuji. Jinak mají vlastní sál, kde vystupují i zkouší.

Co je tobě, jakožto externímu režisérovi, nejbližší?

Jsem profesionální herec, takže můj styl režie spočívá v tom, že se koukám na herce, zjišťuji, co by mě (jako diváka) bavilo. Pomoci můžu s technickými věcmi. Jinak se režii nevěnuji. Jako herec hraji v Divadle

na Fidlovačce, takže se věnuji různým žánrům. Divadlo pro děti mě ale baví. Je málo divadla pro děti, které z dětí nedělá blbce. Děti přitom mnohdy vypustí takovou kritickou poznámku, na kterou by se nezmohl leckterý dospělý. Děti nejsou hloupé. Udělali jsem inscenaci, kterou pochopí úplně každý. Od mrněte, po babičku s dědečkem.

S pověstnou dětskou kritikou jste se setkali?

Setkali. Když hrajeme vyloženě pro děti, tak nám do toho hodně zasahují. Máme tam třeba zajíce – a nějaké dítě se ozve: jé, to je koníček! Tak jsme Evičku pochválili, jak hezky to hraje. Posílají nám také do divadla obrázky, na kterých je nakreslený panáček, pak šipka a zvířátko. Přijde mi úžasné jak děti vystihly základní princip naší hry.

Vít Malota

Viděl jsem to již v Rakovníku a vše bylo hravější, svižnější, přesnější. Dobré představení, kterému zde chyběla třešničkou na dortu.

Michal, Praha

kozel zvíře
klauni trapný zajíc
vegetarián energie želva
taškařice hravost Ezop

Recenze

Bajky z pekla

Jsou bohužel momenty, kdy si za svůj úděl recenzenta blasfemicky spílám. Odejít předčasně z představení, o němž píšu, bych si ale nikdy nedovolil. Rozhodně mě nebaví kopat do inscenačních nepodarků galaktických rozměrů či na všechny čtyři nohy kulhajících divadelních mršin, ale potenciální diváky zkrátka přiměřeně varovat musím. Život je totiž velmi krátký a trávit ho sledováním inscenací, jež jsou ztrátou drahocenného času, je zcela zbytečné. Vždycky totiž můžete dělat něco zábavnějšího. Třeba jít k zubaři. Nechat se zmlátit. Nebo vařit d(r)ogy.

Zařazení inscenace Ezopovo zvířectvo kladenského Divadélka u Zvonu, do oficiálního programu 88. ročníku divadelního festivalu Jiráskův Hronov pokládám za kolosální omyl, který brutálním způsobem atakuje úroveň prestiže divadelní žatvy, ale především ubližuje souboru samotnému, když neadekvátním oceněním legitimizuje jeho nepřilíhající úspěšné umělecké snahy.

Odborná porota Popelky Rakovník by sice možná namítla, že amatérské divadlo pro děti a mládež se smítá v těžké existenciální krizi, a není tudíž kde brát, přesto si myslím, že v tom případě je lepší na zcela jistě neradostný stav upozornit tím, že žádnou inscenaci nenominuji. Ezopovo zvířectvo je totiž a) excelentním reprezentantem (ne)oblíbeného žánru „Přehlídka zbytečných divadelních klišé“, známého rovněž pod kratším názvem „Festival šmíry“, b) dílo vzniklé v podstatě pod kuratelou profesionálů, kdy režijně-dramaturgický tandem tvoří herec mimo jiného pražského Divadla na Fidlovačce Jáchym Kučera a studentka činoherního herectví na DAMU Lydie Šafářová.

Estetický holocaust, který svým nebohým svěřencům naordinovali, je dokonalou ochutnávkou inferna, jež disponuje širokým arzenálem mučících nástrojů, zahrnujícím mj. zcela nesrozumitelnou mluvu, lascivní nonverbální komunikaci, i otřesné podání nápodoby zvířecí říše. Herci nejsou s to ani jednu z vybraných bajek srozumitelně jevištně interpretovat, místo toho se

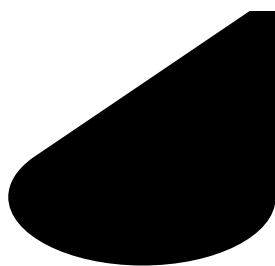
úlisně pitvoří, nekoordinovaně hýbou, otřesně disharmonicky hýkají tak, že by z nich úžasem oněměl i Strýček Jedlička, a hlavně spolu takřka vůbec nepartneří.

Vidět inscenaci coby robě zhruba čtyřleté, což je věk, od kterého je podle oficiálních propagačních materiálů Ezopovo zvířectvo pro diváky vhodné, nejspíš na divadlo nadosmrti zanevřu a stanu se modelářem voodoo panen. Vůbec by mi nevadila totální chudoba použitých výrazových prostředků, pokud by byla výtečně použita. Zde je ale vše dílem naprosté náhody. Ukulele, trubky, tepláky i sporadické pokusy o loutkohru či pohybové divadlo jsou přes sebe halabala naházeny jak tvarůžky se zelím na olomoucké pizze. Vrcholem tohoto nesourodého balastu je vulgární somrování potlesku, což je odporný zločin, který bych nedokázal tolerovat ani Radovanu Lukavskému.

Aby bylo jasno: nijak neviním zúčastněné herce a herečky a ani si nemyslím, že jsou potenciálu prosti. Je mi jich dokonce nebetyčně líto. V předchozích odstavcích zmíněné prohřešky jsou čistě dílem Jáchyma Kučery a Lydie Šafářové s přispěním produkční Martiny Fiřtové. Právě oni měli evidentně nezkušené trio komplexně připravit a energicky korigovat, což se nestalo. Skutečně nerad jsem strůjcem špatných zpráv, a jejich formulování mi nečiní pražádné radosti. Ale Ezopovo zvířectvo patří skutečně k tomu nejhoršímu, co jsem kdy (nejen!) na Jiráskově Hronově viděl.

Kdyby mi to jednou s nebem nevyšlo, už asi vím, s kým budu sdílet kotel!

Petr KlariN Klár

Postupujeme brainstormingovou metodou

Rozhovor s Ladislavem Tischlerem ze souboru Šest Pé

Pod inscenací Svetlo je ako voda je podepsán celý soubor. Jak konkrétně projekt vznikl?

Vznikal tak, že jsme si sedli nad povídku od Gabriely Garcii Marqueze a rozmýšleli jsme, jakým způsobem ji uchopit. Soubor pracuje tak, že se na přípravě a realizaci podílejí všichni společně. Každý má nějaký nápad a brainstormingovou metodou se v podstatě dostáváme k nějaké formě, nějakému způsobu zpracování nedramatického textu. Zkoušíme jej vizuálně různými způsoby uchopit, až z toho vyjde určitá forma, struktura, jazyk, a to vše pak dále rozvíjíme v průběhu představení.

Je někdo konkrétní, kdo přišel právě na tuto povídku?

Tuhle povídku objevil Jožko Krasula. Líbila se mu, a tak přišel za mnou a Ondřejem Böhmem, a tak jsme se rozhodli po letech obnovit spolupráci souboru Šest Pé. Jistě jste si všimla, že jsem o pár let starší než ostatní, takže jsem už předtím hrál v souboru Partizánském, ale šel jsem do toho. Řekli jsme si, že se do toho kolektivně pustíme.

Soubor se jmenuje Šest Pé. Můžete o něm něco říci? Proč zrovna Šest Pé?

Pokud jde o soubor Šest Pé, vznikl v roce 2001, vlastně jakási mládežnická odnož staršího Divadelného združenia Partizánske, kde jsme hrával. To šesté Péčko znamená Partizánske, a těch dalších pět pé se odvíjí od toho, co každý správný, ideálně vychovaný člověk dobře zná.

Byli jste sem pozváni před mezinárodní organizací AITA/ IATA. Jak často jste Svetlo už hráli?

Měli jsme nejprve premiéru, pak jsme šli přes okresní, krajské a celoslovenské kolo a na přehlídce Slovenského amatérského divadla jsme skončili na prvním místě. Díky tomu jsme se dostali na Scénickou žatvu. A tam si nás asi všimli Lenka Lázňovská s Karlem Tomasem a vyklubalo se z toho pozvání na Hronov.

Už jste na Hronově někdy byli?

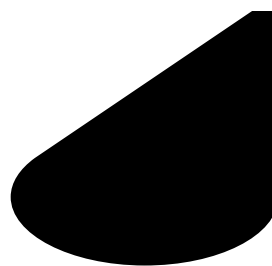
Já osobně asi čtyřikrát právě s Divadelným sdružením Partizánske. Ale soubor Šest Pé je tu poprvé.

Připravujete v tomto složení něco nového?

Ano, soubor Šest Pé připravuje novou inscenaci, která bude pravděpodobně uvedena v nové sezóně. Pracujeme na tom, ale co to bude, neprozradím... Abyste přijeli na premiéru.

Jana Soprová

bazén
dětské
fantazie
pomalé
přerostlí
Slováci
milé

Recenze

Divadlo atmosféry

Mají-li profesionální hosté v programu Jiráskova Hronova přinášet nějakou inspiraci, zatím zcela nespornou hodnotu dodala především Barunka is leaving Anny Klimešové. Její inspirativnost, domnívám se, tkví především v tom, že ukazuje, že i přes obvyklé poučky o tom, jak v základu divadla stojí konflikt a vyhrčená situace, je možné kontrastně vybudovat inscenaci především na práci s náladou, atmosférou, a to i s atmosférou převážně hladivou a idylickou.

U představení Svetlo je ako voda slovenských Šesti Pé jsem na to hodně vzpomínal. Zdá se mi, že i tady se zdaleka nejsilněji pracuje právě s atmosférou a jistou absurdně-surreální poetikou, a samozřejmě (stejně jako zcela klíčově v Barunce) s neokázalým osobnostním herectvím, které dovede navázat bezprostřední kontakt s divákem, a to i v nesnadné poloze dospělých hrajících děti. Díky tomu jsem se rád nechal unášet půvabným vyprávěním o tom, jak důležité je neztrácet fantazii, a zdálo se mi naopak nedůležité to, nad čím bych asi jinak začínal dumat. Třeba jestli struktura inscenace nezačne být v jednu chvíli trochu repetitivní, jestli se opravdu dostatečně využije všechno z jejího poměrně bohatého scénického vybavení, vlastně vůbec jestli tak výpravná inscenace sdělí nějaké podstatnější téma.

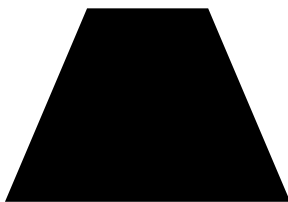
Na tyhle pochybnosti je pro mě dostatečná odpověď, že ta nálada, to nějak v základní rovině „přátelské“ herectví a ta práce s fantazií onu půlhodinku utáhnou bohatě – a že to je samo o sobě vcelku příznivé zjištění.

Michal Zahálka

Oceňuji bazén na scéně!

Karel, Beroun

Každý má začít moralizovat sám od sebe

Rozhovor s režisérem skupiny Geisslers Hocomoedianten Petrem Haškem

LoutnaCZ je pro vaši tvorbu trochu atypický tvar, dá se říci, že jste v něm objevili rock období baroka... Z mého pohledu je to zase posun té staré muziky někam dál v kombinaci s dokumentárním divadlem. Jak jste k tomuto tvaru došli?

Jsou dva, možná tři důvody, proč jsme se rozhodli inscenovat Michnovu Loutnu českou. První je tak trochu mindrák z toho, že většina Geisslerů chtěla být muzikanty, nebo se jako muzikanti cítí. Takže jsme uvažovali o tom, že bychom založili kapelu. Já jsem říkal, že v tom nechci mít prsty, ale když si herci založí kapelu, tak budu rád, protože budeme moci udělat večírek s kapelou. Ale pořád se k tomu neměli, tak jsem nakonec navrhl, abych je k tomu přinutil, že uděláme nějaký inscenovaný koncert. Tak jsme vzali sborník písní a pustili se do toho. Ten druhý důvod byl, že jsme ještě nikdy nedělali české baroko. Už nějakou dobu jsme uvažovali o Michnovi z Otradovic. A třetí důvod bylo takové to tlachání v hospodách, jak nás štví současná morálka. To, co se tam odehrává v druhém plánu.

Nabízí se otázka, zda vztahy v pozadí jsou inspirovány vlastními vztahy ve skupině, nebo je to „vysoká nadšázka“, inspirovaná odjinud.

Samozřejmě, je to pořád divadlo, stylizovaná realita. Ale je to založeno na reálných základech. Každý z nás obdobnou zkušenost má. Přišlo nám zajímavé udělat příběh „opravdové české kapely“, protože každý má primárně začít moralizovat sám od sebe.

Měla jsem pocit, že Loutnacz vznikla k výročí Geisslerů?

Vlastně ano, naložili jsme si ji jako dárek k patnáctinám.

Ovšem už profesionalizovaným... Takže je na čase zavzpomínat na ty dávné a dávné časy amatérských začátků. Při pohledu z okna z redakce jsem si vzpomněla, že poprvé jsem vás na Hronově viděla, když jste na trávě před sálem Josefa Čapka měli zaparkovaný žebříňák.

Ano, to byl Amor tyran (2002), naše úplně první inscenace. Poprvé jsme se dali dohromady a vůbec jsme netušili, že nás to baroko chytne a že Geissleři pojedou takhle dlouho. Vznikli jsme tehdy na popud pana Stanislava Bohadla, který nás oslovil s tím, že by chtěl udělat v Kuksu text, který se tam kdysi dávno za vlády hraběte Šporka hrál.

Jak jsem koukala na lidi, kteří v Loutně vystupují, tak je tam kromě Martina Bohadla tzv. new generation...

Samozřejmě, divadlo je živý organismus, takže se soubor částečně obměnil. Ale musím říct, že to jádro, zakladatelé pořád zůstávají. *(mimo jiné dnešní ředitelka Geisslers Kateřina Bohadlová či kostýmní výtvarnice Kristýna Šrolová – pozn. redakce).*

Váš soubor vlastně vznikl nedaleko odtud, v Náchodě. Většina z vás se znala ze školy. Ale tyhle školní spolky nemívají tak dlouhé trvání. Vám se to podařilo i s tím, že soubor revitalizujete injekcemi nové krve. Jak získáváte nové posily?

Je to docela náročný proces. Hodně dlouho se vždycky rozhoduju, koho přizvu ke spolupráci. Většinou je to tak, že se už dobře známe z jiných divadelních spoluprací, nebo vím, že tahle poetika by byla přínosná. Nebo by se líbila tomu danému člověku. Hlavně mi jde o to, aby lidsky zapadl do autorského týmu. Protože chci, aby se naši herci tvorbou bavili a aby to brali za své. Takže musím zjistit skrze jinou práci, zda se ten či onen člověk hodí k tomu být Geisslerem.

Říkal jste, že kapela vznikla při příležitosti přípravy LoutnyCZ. Ta inscenace už měla v Praze oficiální premiéru, ale ještě s ní toto léto cestujete. Trvá kapela dál?

My jsme dokonce s Loutnou absolvovali bez tohoto inscenačního tvaru i hraní na svatbě naší kolegyně Aleny Bazalové – Hladké. A dokonce jsme měli i další nabídku k hraní na svatbě. Protože ono to jsou bez inscenačního kontextu svatební písně, takže se to hodilo. A uvažujeme o inscenování dalšího sborníku písní Zdoroslavička, ale až tak za dvě sezóny. Je to také zajímavá česká barokní literatura.

Loutnacz ovšem není vaše poslední prázdninová šta-ce. Na konci léta pořádáte vlastní festival.

Už je to tradice, že vždy poslední týden v srpnu se koná festival Theatrum Kuks, který je stejně starý jako Geissleři. Takže teď už máme sedmnáctý ročník. Od minulého roku jsme kompletně přebírali organizaci, ne jako Geissleři, ale tým je vlastně stejný. Celkovou produkci a organizaci festivalu jsme kompletně vzali pod svá křídla, pozvali jsme spoustu hostů. Je to festival, který je výrazně inspirován geniem loci celého toho místa, bývalých barokních lázní Kuks a barokním uměním. Ale nenajdete tam jenom rekonstrukce, jen klasickou hudbu, ale program zahrnuje divadlo, hudbu, tanec i výtvarné umění. A hodně nás zajímá to propojení se současností. Chceme to místo oživit, protože ta památka

je revitalizovaná, opravená, ale my bychom tam chtěli vrátit život, revitalizovat duchovní část toho místa.

A během sezóny pokračujete v Praze, ve Vile na Štvanici. I když vy už jen jako režisér.

Ano, už jsem se zbavil toho ředitelského jha, které přebrala Kateřina Bohadlová.

Co připravujete na novou sezónu?

Připravujeme dokonce tři kousky. V říjnu bude mít výročí Petr Brandl. Inscenace, k níž nám text píše René Levínský, má podtitul mystifikační šerosvit a bude to parafráze hry, která se teď v červenci našla v Lékárně Hospitalu v Kuksu. Je to barokní moralita, ve které vystupuje Petr Brandl, v říjnu uplyne 350 let od jeho narození. To bude první premiéra. Pak máme další plán zacílit více na rodinného diváka. Protože budeme derinérovat Krabata, budeme dělat Robinsona Crusoe, takovou komorní záležitost. A pak připravujeme loutkovou pouliční věc, kterou budeme dělat v létě na voze, a tématem budou ctnosti a neřesti. Takže plány jsou.

Jana Soprová

Kupodivu mě bavilo
dumat, co na mě celou
dobu hrajou za flígnu.
Jestli si chcete porovnat
poznámky, mám tohle:
Sledujeme pozérskou
kapelu, která se dopouští
naivní angažovanosti.
Klíčová otázka je: jsou
naivně angažovaní sami
(reální) Geissleři, nebo naivní angažovanost celou
dobu jen parodují (a sami se tím angažují mnohem
sofistikovaněji, protestem proti zákazu naivních po-
zérů)? Věřím, že to druhé, ale je to teda hodně meta.
Spíš meta meta.

Jirka, Brno

Nevěřil jsem Ovčáčkovi, že pražská kavárna existuje
a že se fašizuje. Po Loutně české chápu, že by to tak
působit mohlo.

Ostentativní anonym, Budišov nad Budišovkou

Tak jsme se dozvěděli, že nemáme rádi Zemana.

Honza, Praha

Glosa

Proč, Gessleři, proč?

Vždy když na Jiráskův Hronov dorazí nezávislý divadelní soubor Geisslers Hofcomoeianten, zaradují se, že uvidím cosi neotřelého, originálního, hravého a leckdy i silného a jímavého. Letos tomu tak nebylo. Ani v nejmenším.

Tentokrát jsem byl svědkem inscenovaného koncertu. Napůl skutečná, napůl fiktivní kapela prokládala své baRockové písně zcela obsahem i formou nefunkčními a radobyvtipnými záběry ze „zákulisí a cesty na Hronov“, které byly promítány na velké plátno umístěné nad stage. Tato přespříliš dlouhá videa neměla jiného účinku, než že rozbíjela temporytmus a svým velementním vnucováním levného humoru připravila (alespoň mě) o zbytky chuti inscenaci sledovat. Ani obsahově nemůže být řeč o nějaké promyšlené konstrukci, která nese téma. Z původně zdánlivě obyčejné kapely se stává skupina agitující proti Milošovi, Babišovi, komunistům, fašistům... Koho by to bylo bývalo napadlo? Že by nám měly napovědět ty vlajky na bundách a tričkách?

Jsem ochotný pominout fakt, že kapela není stoprocentní ani v záběrech na plátno, ani v muzice. Ale co mému oblíbenému souboru nemůžu odpustit je jednoduchost a předvídatelnost, s jakými nám svou politickou agitaci vnucují. Ano, byla becherovka – nemůže přece chybět. Byly korunovační klenoty a pády Miloše Ubu. A co má být? Co dál? Čeho chce soubor dosáhnout, když po hodině začne promítat záběry ze spartakiád a komunistických vojenských přehlídek, spolu

s demonstracemi českých neonácků dnešní doby? Že ukáží video, v němž se zuřiví důchodci vrhají na ženu se vztyčenou červenou kartou? Že střídají záběry Hitlera, Miloše, Babiše...? Co s tím mám dělat já, divák? Jde snad jen o to, že se poplácáme po zádech, že spolu všichni tak pěkně souhlasíme, zanařádáme, jak hrozné to u nás je, a půjdeme domů?

Stále se vršící levná kliše zakončí fingovaný vypadek proudu a sólo manažera na akordeon (nejrozšířenější hudební nástroj v KLDŘ), který se ukáže být strůjcem přerušení koncertu, a zároveň policistou, který, coby součást systému, protistátní vyjadřování utne. Dobrá, chápu obrovské znechucení protagonistů naší politickou situací. Ale jde-li jim o něco hlubšího, než jen slyšet potlesk od dávno přesvědčených, proč se po odchodu vrací? Proč se uklání? A komu? Proč přidávají další písně?

Politické divadlo považuji za to vůbec nejdůležitější. Je hybným motorem společnosti, rozdmýchává debatu, má smysl. Na letošním ročníku JH bylo takových divadel pozeňhaně. Každé vnášelo něco svého, upřímně a s pokorou. Díky bohu za to. Že ale profesionální soubor nabídne tak naivně přímočaré politické gesto, to mi přijde smutné.

Vít Malota

Bambini

Seminář B

Naplň pauzu významem aneb „Rozho

Seminář M jako MINIMALISMUS (lektoři

Divadlo Kámen a jeho hlavní tvář Petr Odo Macháček patří ke kultům amatérského divadla. Jedněmi vyhledávaný, jinými nepochopený, ale každým vnímaný. Nyní se na Jiráskově Hronově zjevil společně se Zdeňkou Brychtovou a seminářem M jako minimalismus.

Po místních hospodách se mezi účastníky Jiráskova Hronova začaly spřádat odvážné teorie, jak by to tak na Petrově semináři mohlo vypadat.

**Jak seminář vidí ti, kteří viděli alespoň jednu inscena-
ci divadla Kámen, ale v semináři nejsou:**

Minimalismus, minimalismus, minimalismus, minima-
lismus, minimalismus, minimalismus, minimalismus,
minimalismus, minimalismus, minimalismus, minima-
lismus, minimalismus.

Pauza

Opakování pauzy

Minimalismus, minimalismus

Pauza

Pravoúhlý pohyb po jevišti

Pauza

Minimalismus, minimalismus.

Asi pauza

Jak seminář viděli před začátkem jeho lektori Macháček a Brychtová:

V anotaci k semináři M se mimo jiné píše: Není třeba mnoho dělat, aby se mnoho dělo. Můžeme intenzivně existovat v prostoru a ve vztahu – staticky, s nepatr-

ným pohybem i s převratnou akcí (například pohybem ruky); podle přesného scénáře i totálně improvizovaně.

Existujeme, spoluvytváříme prostor a čas /“nic neděláme“ a přitom jsme nesmírně aktivní / máme duševní i fyzický vztah k dalšímu člověku / jsme schopni pohybu – účelného i zbytečného / jsme osvobozeni od zjevných významů a point / zkoušíme jednat podle niterných potřeb / co je minimalistická akce a jaký je její „obsah“.

„Herectví nevnímám jako imitaci nebo exhibici, ale jako možnost prozkoumat nemyslitelné polohy svého bytí. Zajímá mě herectví, které jen neplní režisérovu pokyny, ale spolu tvoří dílo svým tělem, svojí duší, svými radostmi i starostmi.“ vysvětluje Zdeňka.

A jak to na semináři vypadalo ve skutečnosti:

Zastihli jsme frekventanty v okamžiku, kdy ve skupinách v parku u Tritonu pracovali na závěrečných etudách. Pro kolemjdoucí musela ta skupina vypadat zvláštně, pomalé pohyby, krátké věty nebo jen slova, pauzy a soustředění. Velmi pomalé pohyby. A dominantní slovo Sežrala. I tak může vypadat Červená Karkulka. „Dnes je nejunavenější den seminaristů,“ směje se Petr Macháček. „Proto tvůrčím způsobem využíváme únavu herce.“

„Seminář má dva základní bloky. Prvním byla, ošklivě řečeno, výuka. To znamená teorii, cvičení, seznamování s terminologií a její slaďování. Seminaristé si ozřejmovali principy a zásady. A zhruba od čtvrtého dne

dně bych nezrychloval, spíše naopak“

Zdeňka Brychtová a Petr Odo Macháček)

jsme začali dělat divadlo. Na základě principů jsme udělali konkrétní scény, buď podle předepsaného scénáře, nebo teď na předváděčku podle toho, co si seminaristé navrhli sami,” vysvětluje Petr

Když mluvíte přímo se seminaristy, zjistíte, že si někteří z nich naprosto cíleně vybrali Macháčka a Kámen. „Když jsem tenhle seminář uviděl v nabídce, už jsem se ani na jiné ne díval,” říká Honza. Podobně to měla Anežka, kterou také zajímala práce s Macháčkem a „kamennou“ poetikou. „Neměla jsem žádná očekávání, zajímalo mě to a má (ne)očekávání byla naplněna,” směje se. „Baví mě ta energie, kterou v semináři máme,” nadšeně vypráví Honza. „Naplnuje mě to, velkou část semináře se nasměju s velkou vnitřní energií. Vůbec nevím, jak budu fungovat v běžném životě mimo tyto skvělé exoty,” říká Honza.

Poetika Petra Macháčka a Zdeňky Brychtové není přístupná úplně každému, přesto byl Petr překvapen tím,

jak na sebe všichni v semináři „slyšeli“. „Seminaristy jsem vlastně neznal předem, takže jsme šli hezky od nuly a vůbec jsme nevěděli, co přijde. A zjistili jsme, že tak polovina lidí se napojila už od začátku, měli nějaké znalosti a představy, případně k tomu vnitřně inklinují. Zajímavé ale bylo, že i ta druhá polovina se do toho rychle dostala, a tak jsme po třech dnech byli připraveni dělat divadlo,” říká Macháček.

Někteří seminaristé dokonce zaujali lektory měrou nebývalou. „Dovedeme si u některých představit, že bychom je i rádi měli u nás v divadle,” přiznává lektor.

On a Zdeňka mají zkušenosti s workshopy a semináři, ovšem většinou jen s jednodenními či půldenními. V Hronově se poprvé mohou věnovat frekventantům souvislejší dobu. „Vycházíme ze zkušeností, které máme a tím, že na to máme delší dobu, je to mnohem lepší a radostnější,” říká Petr.

Když on a Zdeňka pracují s herci, ozývá se přesně to, co by člověk od Kamene čekal.

„Hlavně si pauzu nepočítejte a raději ji vyplňte významem.“

„Rozhodně bych nezrychloval, spíše naopak.“

„Když ucítíte, že opakovaný pohyb nenese význam, raději s ním přestaňte.“

„Nestojíte v přímce, tak jste to chtěli?“

Je to prostě Kámen, jak ho známe, a seminář, jak ho asi Petr a Zdeňka chtějí.

Martin Rumler

Podzimní kurz herectví se Štěpánem Páclem

Podzimní kurz herectví nabídne základní pohled na techniky činoherního herectví jako je osvojení si základních psycho-somatických technik, zvládnutí verbální a nonverbální komunikace, rozvíjení fantazie, imaginace, hravosti a tvořivosti a schopnost analýzy a interpretace dramatického textu.

Jinými slovy půjde o proces od zkoumání hereckého nástroje – těla – k objevení dramatické situace, k jednání a ke schopnosti vytvořit postavu na základě dramatického textu.

Kurz probíhá na podzim 2018 ve čtyřech víkendových blocích vždy v Praze. Lze se přihlásit na všechny části najednou, nebo na vybrané víkendy. Cena za víkendový kurz je 950 Kč, cena za všechny víkendové kurzy

I. víkend 15. – 16. 9. 2018

Tělo jako hercův nástroj (pohyb – prostor – emoce)

II. víkend 20. – 21. 10. 2018

Já v zadaných okolnostech (prostor – situace – jednání)

III. víkend 17. – 18. 11. 2018

Já jako někdo jiný (postava – téma – příběh)

IV. víkend 1. – 2. 12. 2018

Herec a drama (text – interpretace – jevištní skutečnost)

Kurz pořádá DIVADLO (bez záruky) PRAHA ve spolupráci s NIPOS-ARTAMA. Hlásit se můžete u Simony Bezouškové na bezouskova@nipos-mk.cz.

Triton nevznikl kvůli festivalu

Rozhovor s majitelem hronovské vinárny Triton Davidem Švorčíkem

Jak se liší provoz v Tritonu během festivalu od normální provozní doby?

Během roku to tady nejede tak dlouho do noci. Balí se rozumně, chodí jen pár štamgastů.

Jak jste se dostal k prostoru, ve kterém se Triton nachází?

Je to rodinná chaloupka mojí sestry. Já tu jsem s krámkem v nájmu.

Proč zrovna název Triton?

Inspiroval mě Váchal s jeho knihou Přírodopis strašidel. Tam jsem našel, jak popisoval jedno strašidlo, toho Tritona. Až pak jsem zjišťoval, co to vlastně přesněji znamená. Věděl jsem, že je to nějaká mořská bájná postava, ono těch Tritonů je hodně, ale vychází to z mořské tematiky, z řeckého boha.

Vnímáte festival pozitivně nebo negativně?

Jak se to vezme. Mám k němu dost ambivalentní vztah. Na jednu stranu přijede spousta zajímavých lidí, na druhou stranu je to dřina. Triton nevznikl kvůli festivalu a festival tu není kvůli Tritonu, i když se to všechno v poslední době promíchalo (smích).

Byl jste se podívat na nějakém představení?

Bohužel, vůbec nestíhám. Mládežníci se na něčem podívat byli. Co se týká festivalu, jediné představení jsem viděl před lety v Semilech. Tam byli seminaristi, pozvali mě, tak jsem si tam zajel. Oni to představení dávali do kupy na Hronově, přehráli ho tady a pak s ním jeli na přehlídku do Semil. To bylo jediné, co jsem viděl. Jinak se do divadla nedostanu, tady je dost práce.

Taťána Smugalová

Co říkají na Jiráskův Hronov místní?

Anketa s několika hronovskými obyvateli různých věkových kategorií

Jste rádi, že tu festival probíhá?

Vojta, 9: Jo, jinak je to tady takový nudný.

Dan, 18: No to je jasný, konečně to tady žije!

Alžběta, 24: My jsme v čajovně spokojeni a každý rok se těšíme.

Tereza, 37: Ano.

Marcela, 50: No určitě, je to oživení Hronova.

Viděli jste nějaké představení?

Vojta, 9: Já jsem byl na něčem, ale nevím na čem.

Dan, 18: Ne, ani nechci, divadlo mě nezajímá.

Alžběta, 24: Byla jsem na Oněginovi, na tancích a uvidím, jestli do konce ještě něco stihnu.

Tereza, 37: No to jsem ještě úplně nestihla.

Marcela, 50: Přiznám se, že jenom na jednom.

Co vám na tom, že v Hronově týden probíhá festival, přijde nejlepší?

Vojta, 9: Je ohňostroj.

Dan, 18: Hodně pití.

Alžběta, 24: Máme velké tržby (smích).

Tereza, 37: Kulturně to tady žije.

Marcela, 50: Že to tu vůbec probíhá, prostě to sem patří.

Taťána Smugalová

Neviditelní hrdinové přehlídky

Nechodí na děkovačky, na jejich výkony se nepíše recenze, jejich tváře diváci většinou neznají. Přehlídka by ale bez nich a jejich obětavosti nemohla fungovat. Technici Jiráskova Hronova odvádějí skvělou práci

a v průběhu festivalu tráví obvykle v divadlech 20 hodin denně. Jménem všech souborů a diváků moc děkujeme! A tady jsou aspoň jména těch, kteří mají na starosti jednotlivé festivalové prostory:

Jiráskovo divadlo

- Pavel Lelek
- Jakub Slezák
- Michal Kollert

park

- Michal Kops
- Jan Bednář
- David Vlach

Myšárna + stan

- Jiří Hurych
- Jan Kaška
- Václav Krycner

Sál Josefa Čapka

- ing. Milan Prchal
- Dominik Kovalíček
- Josef Langr

sokolovna

- Tomáš Círk
- Šimon Zahradník

KRÁTCE

Reakce na reakce

Děkuji za obě reakce na můj článek. Jsem rád, že si jej někdo přečetl a pocítil potřebu reagovat. O to mi šlo především. Vaše argumenty zcela uznávám a chápu, já je při psaní (nikoli záměrně) přehlédl. Z nich mi také vyplývá, že nejtěžší roli mají volýňští porotci, neboť k nim už dorazí inscenací málo a oni z nich musí polovinu vybrat k postupu na Hronov. Příště si už při známé větě „Kdo to sem poslal?“ dám pozor. Děkuji.

Vít Zborník

Odposlechnuto

„Se tak může stát, a nejen na festivalech, že člověk s vaničkou vyleje i sebe!“

Ahoj za rok!

Zapište si do kalendářů: Jiráskův Hronov 2019 proběhne v termínu 2. – 10. srpna 2019. Tak za rok na shledanou!

Jak se v Hronově „ohřát“

Drtí vás strach z předpovědi počasí? ZIMOU nemůžete spát? Potřebujete rozpálit? Pak pro vás je tato rubrika!

(Humor nezaručen)

Shakesbeer: Konec a cíl

(Humor zaručen)

Velká detektivní soutěž u příležitosti 100. výročí založení republiky

ODHALENÍ:

V závěrečném kole došlo k nečekané situaci. Jako pachatele odhalila Aneta Bačíková svého přítele Jana Julínka. Za tento zákeřný čin jí právem náleží panák rumu dle vlastního výběru. Tedy pokud vyhledá teatrokomisaře a požádá jej o něj. Podobně jako to učinil včera ve školní jídelně Adam Lauer, který odhalil pachatele v 1. kole v případě Odhodlaný a nebezpečný. Bohužel se neozval po svém odchodu z jídelny na předváděčku a tak jeho panáček stále ještě čeká na vypití. Bude čekat do neděle do rána.

7. kolo: Vyhlášení investigativce 88. JH

Jediným detektivem, který zatkl hned dva pachatele se stal seminarista Honza Lahvác. Za svoji neutuchající snahu o bezpečnost divadla získává cenu, která byla vyhlášena u příležitosti 100. výročí České republiky. Jde o soupravičku vhodnou k ohňostroji, která se skládá z lahve Božkov Republika, zátky Božkov Republika a náplně Božkov (Ať žije republika!). Nechtě se neprodleně dostaví do redakce našeho Zpravodaje pro slíbenou cenu, neboť cena se nachází v obležení žízňivých redfaktorů a svým luzným zjevem se dotyčným jeví jako stále dostupnější.

Teatrokomisař Švácha

Redakce 88. Jiráskova Hronova 2018:

Redakce: Jana Soprová, Jan Švácha, Vít Malota, Martin Rumler, Petr „Klarin“ Klár (recenze), Ivo Kristián Kubák (recenze), Ivo Mičkal (foto), Martin Kuncl (grafika a zlom), David Slížek (šéfredaktor)

Neprošlo jazykovou korekturou.

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.eu>

E-mail redakce: jhzpravodaj@gmail.com